

[Justitsministeren.]

Dam, der var helt igennem skeptisk — var tilslutning til, at vi skulle forhøje beløbsgrænsen, og der var endda fra det store flertal af ordførerne tilslutning til, at den kunne ligge på 30.000 kr.

Spørgsmålet om, hvorvidt funktionær-sagerne skulle være underretssager, blev direkte stillet til mig af hr. Hans Toft. Hr. Ole Espersen og hr. Poul Boeg var også inde på dette spørgsmål. Hr. Hans Toft spurgte, hvor mange funktionær-sager der drejer sig om beløb over 30.000 kr. Efter hvad jeg har fået oplyst, er det et tal af ikke over 50 sager årligt, men det er klart, vi kan vurdere og diskutere dette nærmere i udvalget.

Jeg har indtryk af, at det store problem vel ikke ligger i spørgsmålet om, hvorvidt færdelserstatninger skal være underretssager, men så kommer vi til det, som jeg også selv har nævnt i min fremsættelsestale, det, som jo skulle betyde en væsentlig lettelse i hele situationen, dette, at man overvejede at foreskrive politisagsbehandling i alle sager om overtrædelse af færdelsesloven. Jeg takker ordførerne for, at ikke alle har lukket døren fuldt i. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi får et færdelseslovsforslag til behandling, jeg regner med at kunne fremsætte det her i december, og dér regner vi med, at kriteriet for frakendelse på grund af det, vi i dag kalder groft uforsvarlig kørsel, vil blive udtrykt på en noget anden måde, og vi tilsigter også en noget anden løsning. Der er måske mulighed for, når vi får talt disse spørgsmål igennem, at vi kan finde en vej frem her.

Baggrunden er jo de meget lange berammelsestider. Jeg vil da indrømme, at jeg har også haft betænkeligheder, og det gjorde jeg altså også opmærksom på. Men når berammelsestiderne er så lange, som de er i dag, så må vi altså gøre noget effektivt, hvis vi ønsker at forøge kapaciteten ved landsretterne. Så vidt jeg kan se, er der vel kun 2 muligheder: enten må vi foretage en betydelig udvidelse af antallet af landsdommere, eller i givet fald underrettsdommere, med de konsekvenser, som det vil medføre i retning af øgede udgifter til lønninger og lokaler, eller også må vi gennemføre foranstaltninger, som uden en sådan udvidelse kan sætte retterne i stand til at ekspedere flere sager. Det er vel meget tvivlsomt, om den første

løsning er farbar, og derfor er det, vi har måttet prøve at finde frem til andre foranstaltninger, som kan medvirke til at nedbringe de lange berammelsestider.

Mit udgangspunkt er det, at jeg ønsker ikke at gå ind for foranstaltninger, som medfører en svækkelse af retssikkerhedsgarantierne. Men jeg synes også, at jeg må have lov at fremhæve, at disse forslag her er jo behandlet og foreslået af retsplejerådet og er vurderet af dommerne i de forskellige retter. Det er rigtigt, at nogle dommere i vestre landsret, specielt i spørgsmålet om frakendelsen af førerretten på grund af overtrædelse af færdelseslovens § 70, har udtrykt betænkeligheder, men ellers har man stort set ikke taget afstand fra disse forslag.

Jeg er selvfølgelig helt åben over for at drøfte spørgsmålet med udvalget — jeg mærker jo også stemningen her i dag — men jeg mener alligevel, det skulle være muligt, at vi kunne finde frem til løsninger, hvorved vi kunne forøge retternes kapacitet, uden at der skete nogen svækkelse af retssikkerheden. Det er klart, at der er tale om en afvejning, og man kan selvfølgelig have forskellige meninger om, hvad denne afvejning skal falde ud til.

Idet jeg går til denne drøftelse med retsudvalget med åbent sind, vil jeg gerne have lov at fremhæve, at det haster med at finde en løsning på landsretternes problemer. Vi har de midlertidige afdelinger indtil 1. april, og de berammelsestider, vi har i øjeblikket, må jeg sige er uacceptable.

Til sidst er der et enkelt spørgsmål, jeg lige skal besvare. Hr. Hans Toft rejste spørgsmålet om unge advokaters adgang til at få prøvesager. Herom vil jeg blot sige, at dette spørgsmål behandles i det udvalg, vi har nedsat vedrørende advokaters sager.

Jeg siger altså tak for forståelsen af de problemer, vi står med her, og også tak for tilsagnet om vilje til at løse dem på den ene eller den anden måde.

Gudme (RV):

Jeg var glad for ministerens indlæg, for her pegede ministeren jo på en løsning, hvorved vi måske kunne få synspunkterne til at nå sammen. Jeg ville selv have sagt det i mit første indlæg, men så kom formandens røde lampe, og så måtte jeg gå ned fra talerstolen.